

Sygn. akt II CSK 641/10

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Gminy Miasto S.
przeciwko B. Z. i Z. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 czerwca 2010 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną wniesioną w imieniu pozwanej;**
- 2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej wniesionej w imieniu pozwanego;**
- 3) zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany Z. Z. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 czerwca 2010 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. W szczególności ze skargi nie wynika, aby wykładnia przepisów, których naruszenie zarzucono w skardze, budziła rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, czy też wywoływała wątpliwości w doktrynie prawa.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna została wniesiona również przez pozwaną B. Z., która jednak – jak wynika z akt sprawy, nie wystąpiła w przewidzianym ustawowo terminie o doręczenie jej wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 czerwca 2010 r. z uzasadnieniem. Tymczasem, jeżeli orzeczenie sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem nie podlega doręczeniu z urzędu, strona może wnieść skargę kasacyjną tylko wtedy, gdy wcześniej w tygodniowym terminie od ogłoszenia sentencji zażądała doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Jeżeli strona nie złoży wniosku o doręczenie i w efekcie orzeczenie sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem nie zostanie jej doręczone, wówczas - stosownie do art. 398⁵ § 1 k.p.c. - termin do złożenia skargi kasacyjnej w ogóle nie rozpocznie swego biegu. Wywiedzenie skargi kasacyjnej przez stronę, która ze względu na zaniechanie złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia, utraciła prawo do zaskarżenia orzeczenia sądu drugiej instancji, jest niedopuszczalne. Z tych względów skarga kasacyjna pozwanej podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Na wniosek powoda, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.